

Den højtærede Finansminister har i Finansudvalget omtalt et eventuelt Salg af Fødselsstiftelsen og derved nævnt, at Ejendomsskylden for Fødselsstiftelsen var sat til 1 Mill. Kr., og at Statens Vurderingsmand overfor Ministeriet havde sat Værdien til 825 000 Kr.; tror jeg det var; der hører et stort Areal dertil, et Areal paa over 16 000 Kvadratalen. Den højtærede Finansminister omtalte, at der havde været Tale om at sælge denne Ejendom for 800 000 Kr., og at Ministeren ikke vilde have betænkt sig paa at modtage Tilbudet, hvis Betalingsvilkaarene havde været noget gunstigere, end vedkommende vilde kunne yde. Ministeren omtalte saa, paa hvilken Basis han mente, Salget vilde kunne finde Sted tilfredsstillende for Staten med Hensyn til den øjeblikkelige Udbetaling og Betaling efterhaanden i Løbet af 5 Aar af Restbeløbet. Men det, som gjorde mig noget ked af denne Sag, da jeg undersøgte den, var, at jeg da saa, at Staten til den Ejendom har haft en Køber paa Haanden, der vilde betale 1 Mill. Kr. kontant. Den daværende Finansminister kom til Finansudvalget og meddelte, at der kunde finde Salg Sted, at han havde Ret til at foretage dette uden at forelægge Sagen for Finansudvalget, men at han, da det drejede sig om et ret stort Objekt, dog vilde gøre dette. Han meddelte, at han kunde sælge Hospitalet derude til en Pris af $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., tror jeg det var, og at Køberen var en Bankmand, og endvidere, at den svenske Stat under visse Forudsætninger vilde købe Fødselsstiftelsen til Gesandtskabsbolig her i Byen. Det var, saa vidt jeg husker, i November 1919, dette skete, og ved at se Papirerne igen nu ser jeg, at Køberen af det store Kompleks bandt sig til at købe ogsaa Fødselsstiftelsen for 1 Mill. Kr. kontant Betaling, og at han ikke alene var pligtig til at tage den, men at han ogsaa havde Ret til at tage den, hvis ikke Salg til den svenske Regering fandt Sted. Men Forholdet var dette, at han havde taget det Forbehold, at han kun var bundet til 1. April 1920; og da skete det for Statskassen saare triste, at den daværende Finansminister ikke har været opmærksom paa, at dette Tilbud kun var gældende til 1. April 1920, og derfor ikke fik Sagen endeligt

ordnet inden dette Tidspunkt. Resultatet blev, at da man langt om længe fik den Besked fra den svenske Stat, at den ikke ønskede at købe Ejendommen — hvad der i og for sig ikke er noget at sige til, det var en ganske frivillig Sag selvfølgelig —, stod man uden nogen Køber til Ejendommen, idet vedkommende, som tidligere havde villet købe den til en Pris af 1 Mill. Kr. kontant, nu ikke en Gang vilde købe den for 800 000 Kr. Det er beklageligt, at der ikke den Gang blev passet paa. Det er ganske vist ikke en enorm Sum, det drejer sig om; men dette betyder dog et Tab for den danske Statskasse paa et Par Hundrede Tusind, bortset fra det Tab eller den Mindreindtægt, der har været ved at have Ejendommen i den Tid. Jeg er kommet ind paa dette Forhold gennem Finansministerens Omtale af Ejendomsskylden. Det viser sig altsaa her, at Ejendomsskylden for en bestemt Ejendom er sat til 1 Mill. Kr., en Pris, man ganske vist kunde have faaet, medens man nu ikke en Gang kan faa fire Femtedele deraf til Trods for, at Betalingsvilkaarene er meget mere lempelige, end de var den Gang.

Naar vi betragter Indtægterne paa Tillægsbevillingslovforslaget, ser vi, at Indførselstolden er steget fra de paaregnede 49 Mill. Kr. til 57,4 Mill. Kr. Det viser sig altsaa, at Indførselstolden har været et godt Objekt for Statskassen, og det er muligen et Fingerpeg om, at vi, naar de direkte Skatter, hvad jeg frygter for, vil svigte, da maa noget over mod de indirekte Skatter for derigennem at faa Dækning for de Udgifter, der naturnødvendigt maa dækkes af Statskassen.

Vi ser, at Ølskatten i Stedet for som paaregnet at give 20 Mill. Kr. har givet $28\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det bringer mig til at omtale et Ønske, som er rejst af store Delé af Befolkningen. Jeg sigter til den efter Befolkningens store Flertals Skøn meningsløse Bibeholdelse af det saakaldte tynde Øl til Trods for, at det, der oprindeligt var Aarsagen til, at man kun maatte fabrikere saadant Øl, nemlig Materiale-vanskeligheder — vi turde ikke den Gang bruge saa meget Korn til Ølfabrikation, det skulde bruges paa anden Maade —, ikke mere eksisterer. Dette er en Indskrænkning, som ikke mere er nødvendig,